

Leto 5. Štev. 4. PRILOGA ZA MLADINO. 1936. aprila 8.

Marijine družbe.

Ljubimo Jezusa.

V najtežjih časih se nahajamo! V časih, ko peša naša sveta vera. Tako, kot se godi po svetu danes, se je godilo tudi pred stoletji, ko se je boril sveti križ zoper krivoverce, — napadalce svete vere. V tistih stoletjih so se zbirale močne čete pod Marijino zastavo, ter hitele nad krute napadalce, da rešijo svojo najdražjo svetinjo. Mučeniška kri se je prelivala v potokih življenja, ka večno življenje je bilo darovano na oltar svetega križa. Ko bi nam bilo dano zreti nazaj v tista stoletja, bi pač marsikatera izmed nas z nepopisnim občudovanjem mogla pritrditi besedam: „V svetem križu je moč, — v njem je zmaga! Če primerjamo junaške žrtve in njih veliko ljubezen do Večne resnice, pač moramo osramočeni skloniti glavo, ter priznati svojo mlačnost. Sestre, ko bi se vsaka izmed nas spomnila tiste trenutke, ko ji omahuje volja, na vse tiste, ki so živeli pred nami, samo za Jezusa, na vse tiste, ki so dneve in noči hodili daljna pota, da so mogli sprejeti Jezusa, ni jim bila pretežavna nobena pot, bi zmagale. Nam pa se zdi vsaka še tako mala žrtev prevelika, vsaka ura prezigodnja, ko nas kliče Jezus k sebi. Pomislimo na vse Njegove neizmerne dobrote telesne in duševne, ki jih vsak dan sprejemo od Njega. Čujmo njegov klic, ki prihaja iz tabernakelja: „Pridite k meni vsi, ki ste obteženi in jaz Vas bom poživil“. Ta v grehu ležeči svet nas uničuje, nastavlja nam mreže, v katerih se je že toliko pogubilo, časno in večno. A pri Jezusu bomo našli mir in tolažbo. Odkrijmo mu svoje težave in bridkosti, On bo edini s sočutjem poslušal naše tožbe. Naše solze bo posušil, na vse naše rane pa vlival zdravilo uthe. Odkrijmo Jezusu svoja srca, govorimo zaupno in odkrito Njemu, ki je in bo vedno ostal

naš najboljši prijatelj. Pri Jezusu ne bomo zavrženi, ni zapuščeni nikdar! Sestre! Vse poznamo današnje čase, kako so žalostni. Ljudje hodijo po svojih vsakdanjih opravkih, klanjajo se svetnim velikašem, — hodijo po zabavah, — samo Kralju vseh kraljev nimajo časa služiti, v celih dneh niti ene ure. Zamanj jih čaka, — pozabljen in zapuščen. Ljudje se hvalijo s svojo modrostjo, pa ne pomislijo, kdo jim jo je dal, nepomislijo da je njih modrost kakor oblaček dima, ki izgine v eni sekundi. Zato mile sestre, pridružimo se vse besedam prerokovim, in ravnajmo se vedno po njih: „Naj iščejo hudobni tvojo pomoč pri nas, — naj nam nastavljajo mreže, da bi nas v njih pogubili, naše srce bo edino služilo vedno Najvišjemu Kralju“. Za nas ni drugega veselja, kakor spletati Njemu venec iz najlepših vrtnic, in te so: pošteno, čisto in ponižno srce, — lepo krščansko življenje. In lahko nam bo vsako delo, saj bo storjeno iz ljubezni do Njega, ki bodi vedno naš mir, naša sreča in radost. Viktorija Razlagova.

— — — — —

Dekliška i dečkovska Marijine družbe pri Gradi (G. Lendava)

Obe je nastavo g. kaplan, Rataj Anton. V dekliško je l. 1930. dec. 8. sam sprejel 18 kotrig; v dečkovsko je pa sprejel g. Bakan Jožef, bivši salezijanec, l. 1931. marca 25. štirinajset kotrig. Oba sprejema sta bila slovesna.

Leta 1931. si je dekliška Marijina družba nabavila krasno družbeno zastavo, ki je delo čč. šolskih sester v Maribori.

Voditeo obe družb je bio do najnovejšega časa sam g. ustanoviteo. Vodstvo dečkovske Mar. družbe je pa v najnovejšem časi prevzel drugi kaplan, g. Škraban Janoš.

Dekliška je vrejena etak: prednica: Grah Klara od Grada, 1. namestnica: Šlemer Terezija iz Doličov, 2. namestnica: Grah Ana od Grada; odbornice: Horvat Marija od Grada, Sukič Ana z Vidonec, Fujs Terezija z Otovec, Kikec Marjeta z Motovilec. Kotrig ma družba 76. Pet jih je bilo sprejetih preminoci mesec 25 ga.

Dečkovska je pa vrejena etak: Predsednik: Azzolla Alojz od Grada, 1. namestnik: Fujs Štefan od Grada, 2. Namestnik: Škaper Karol z Doličov, Članov je 29.

Od obe družb je nekaj kotrig raztrešenih po Franciji, Ameriki i drugih raznih krajaj Jugoslavije i širnoga sveta.

Obe družbi mata mesečno sv. mešo s skupnim svetim obhajilom i navukom isti den popoldnevi.

Deca obojega spola se je pa sprejela v Marijin vrtec preminoci mesec 25,

Pasijonka.

Cvetka nežna, ko jaz nate zrem,
od boli mi drhti srce,
ti Jezusovega spominjaš me življenja,
in bridkega njegovega trpljenja!

Tebe nam v spomin je zapustil,
ko je za nas krvavi pot potil,
iz te žari se krona sveta,
ki mu na glavo bila je pripeta!

Ti kažeš rane prebodenega Srca,
ljubezen gorko do hudobnega sveta,
iz tebe Jezus svetu govori:
„Zate o človek je prelita bila moja kri!“

Pasijonka! Spomin ti Jezusovih bolečin,
rodovom zemlje ti največji opomin,
dovoli, da na srce svoje te primem,
in na te, kot na Križanega zrem!

Ljubezen ti razkrija mi Njegovo,
kesanje v srcu vzbujaj in zvestobo,
za Jezusa naj vedno vsa živim,
Njegova pota hodim, — zanj trpim!

Marijini svetki.

Matl dobroga sveta (tanača)

(26. aprila)

Tolikokrat potrebujemo dober tanač v različnih življenjskih potrebah. Ali si moremo misliti boljšega prijatelja i vernejšega vodnika na poti življenja nego je Marija?

Tanač je posledica, sad znanja, i obstoji v tom, da človek zna vrejavati v vseh okoliščinah življenja svoj razum, svoja djanja tak, da doseže svoj cio. Samo po sebi se razmi, da samo Bog, večno Sunce istine, večna nestvorjena znanost, samo on ma punost toga dara sveta (tanača) i on v svojoj neskončnoj dobroti deli svoj dar tudi ljudem po njihovej potrebi, staleži i cili, zavolo šteroga so stvorjeni. — Tudi Marija Devica je ne izvzeta iz toga naravnoga reda. Tudi ona je samo stvorenje bože i zato jo je Bog po vzvišenosti njenoga poslanstva obdaro s tem darom sveta.

Da zamoremo dobro razumeti veličino toga dara božega v Mariji, je potrebno, da si stavimo pred oči razmerje, štero je Marija imela do Presv. Trojstva. Do Oče kak izvoljena hčerka je preodložena, da postane Matl večne Reči. Do Sina razmerje matere; do Dūha Svetoga razmerje zeročnice. Pomislimo ešče posebno na razmerje, štero je Marija mela do Jezuša. Kak mati je mogla ž njim postopati družinski, ž njim si deliti skrivnosti odrešenja človečega roda. Kak stvorenje hčerka svojega Sina, je morala ž njim postopati tak, da se ne bi nindri spozabila, da je itak samo stvorenje i ne stvarnica svojega Sina. Kakšo modrost, kakši dar sveta je potrebūvala Marija, da je mogla vršiti dvojno dužnost matere i stvorenja!

Sv. Tomaž Akvinski pravi, da kem bole se što približa vzroki svojega bitja, tem bole postane talnik vzzišenih učinkov, šteri iz toga vzroka izhajajo (3. p. q. 27. a. 5.). Če pa zdaj malo pomislimo, štero stvorenje je kda bilo bliže svojemi Bogi nego

Marija? Zveza med Marijov i Bogom je jako tesna, ar je v njoj razmerje matere i sina, tak da ga ništerni cerkveni vučitelje nazivajo *krvno rodbinstvo z Bogom*, i Rikard od sv. Lovrenca pravi, da bi pri Mariji moglo priti do ešče vekše zveze samo, te če bi Marija postala Bog.

Marija je od začetka svojega bivanja bila puna Dūha Svetoga, ki je ravno delivec toga dara sveta. Rezumlivo je zato, da je prejela od svojega Zaročnika polnost tudi toga dara, kajpada primerno svojoj končnoj človečoj naravi. Ravno zato pride v vsakom njenom deli do izraza te dar sveta, dar modrosti. Začūdeni jo gledamo, gda stopa kak mala deklica v hram i se posveti Bogi z obliubov devištva. Kesnej pride do valave dar sveta pri naznanenji nadangela Gabrijela i gda je skrbno čuvala vse skrivnosti, štere so se tikale njenoga Božega Sina. Dar sveta je pokazala pri vsakom občevanji z Jezusom, pri njegovem trpljenji, pri njegovej smrti, i potem, gda je ostala na sveti po njegovom vnebohodi i s svojim tanačom morala podpirati apoštole i prve krščenike.

Človek potrebūje dar sveta v občevanji s svojim bližnjim. Te dar sveta je milost Dūha Svetoga i on nam ga da v takšoj meri, v kakšem razmerji se mi nahajamo do svojega bližnjega. Če je razmerje vekše, je tudi dar vekši. Devica Marija je Mati Boža, pa tudi naša mati, naša posrednica, naša zagovornica, je pa tudi Kralica nebes i zemle. Njeni svet tak more biti vekši od dara sveta vseh lūdi i nebeščanov, ar ona more voditi i vravnati vso srečo nebeščanov i ravno zato se mora tak približati modrosti božoj, da jo samo boža modrost ešče prekosi. Zaištino naša pamet obstane, če premišlavle od te velike globočine Marijinoga sveta i modrosti!

Zazavajmo pogosto Marijo pod tem naslovom: *Mati dobroga sveta, moli za nas!* Prosimo jo, naj tudi nam izprosi bar eden mali trak toga dara. Kak jako fali te dar lūdem! Človek na vse misli, samo na najpotrebnejše ne, na zveličanje svoje dūše. S smejom leti človeštvo proti pogūblenji. Kak so negda aldovi poganski okinčani i ovenčani šli na morišče, tak ništerni krščeniki ovenčani z vsakojakim nedopūščenim veseljom drviyo proti svojoj večnoj nesreči. Prepotreben je vsem dar sveta.

Zdaj pa ešče par reči, kak je nastao te svetek. — Bilo je leta 1467. Türki so se polastili celoga balkanskoga polotoka i tudi Albanije. V Skutari so v ednoj kapelici krščeniki čistili lepo podobo Matere Bože. Da ne bi ta podoba postala žrtev brezvercov, ki bi jo onečastili ali zametavali, se je istoga leta 25 aprila večer Devica Marija prikazala dvema pobožnima družinama v Skutari. Zapovedala njima je, da se na določeni den moreta najti pri tistoj podobi, ar bo ona odpotūvala i naj tudi njevi ideta za njov. Boga lista. Gda so vsi člani teve družin molili pred podobov, se je ona odtrgala od stene, na štero je bila naslikana i nekša nevidna moč jo je nesla. Tudi oni so šli za

njov pa se njim je zdelo kak da bi bili med dvema stebroma. Eden sveteo jih je vodo ponoči, drugi jih je pa po dnevi čuvao pekočega sunca.

Gda so dospeli do Jadranskoga morja, so šli samo naprej i morje je postalo pod njihovimi nogami trdo kak cesta. Prek Pulije so prišli do Rima. Tü je podoba izginila. Ne so znali, kam je preminola. Ali kesnej sta tevi družini zvedeli, da je v vesi Genezzano v cerkvi, štero je zozidala blažena Petručia, nekša podoba, pred šterov se godijo čüde i zato sta se tevi družini napotili v Genezzano. Na veliko svoje veselje ste spoznali podobo iz Skutari, štero sta tak naglo zgübili. — Tam se ešče dnesden časti mala, ali prisrčno lepa podoba Matere dobroga sveta. V našem kraji je tüdi kapelica salezijanskega zavoda v Veržeji posvečena Mariji, materi dobroga sveta.

Lübimo Marijo priprosto, detinsko, kak sta jo lubili tistivi albanskivi družini i tüdi z nami bo Marija širokosrčna i dobra. Tüdi nas bo vodila s svojim svetom i s svojov materinskih lübeznostjov.

Pisma naših misijonarov.

Dragi domači!

Meseca avgusta smo meli tak na pol počitnice. Ednok smo hodili tüdi na izlet v eden varaš, gde je puno poganskih templov. K tem templom pogajanje hodijo na božo pot. Na ednom mesti smo vidili velikansko bronasto Budovo podobo. Tak je velika, ka ma v njem 15 oseb prostora. Opodne nas je eden katoličanski trgovec pozvao na obed, Te obed je bio po japonskoj navadi. V hižo so prinesli male, nizke stole in mi smo si seli k tem stolom po japonski, to je na peté. Potem so vsakšemi prinesli tri zaprte škatole pa dva bateka. Poleg toga so nam ešče prinesli tej, ki ga Japonci pijejo pri vsakom jeli. Samo ka je tej brezi cukra. Zaprva sam gledao i mislo kak de to šlo. Zatem sam vzeo v roke bateka, ki služita namestó žlice, vilic i noža. Bateka se držita samo v ednoj roki. Odpro sam vse tri škatole. V ednoj je bio samo riž, v drugoj ribje meso, belice, graj, krumpri i ne vem, ka vse ešče. Vse to pa je bilo strašno pocukrano i sladko. V tretjoj škatuli pa so bile drüge sladke stvari. Riž je ešče nekak šo doli, nego drügo pa s težavov. Kelkokrat sam djao v vüsta, telkokrat sam mogeo piti tej, da sam doli pognao.

Popodne smo znova šli gledat poganske temple i malike. Kelko romarov je prišlo od vseh krajov! Klanjali so se svojim malikom (bolvanom), na glas molili pa zvonili na mali zvon, da bi prebüdili boga. Verjemo, ka jih takši bogovje ne čüjejo.

Vsako zajtro i večer se čüjejo mali bobenčeki. Bonzi, to je, poganski dühovniki, hodijo po vesi i varaši pa bobnjajo. Mislijo, -ka jih njihovi bogovje tak bole čüjejo. Včasih se bon-

zom pridružijo ešče drugi ljudje, da tak nastane cela prošecija. Letos je nikelko slabša letina, ar je prle bila sūšava, zdaj pa povodnji, zato pa telko bobnjajo.

Priporočam se vam v molitev in vas iz srca pozdravljam.

Tokyo, 1. X. 1935.

Vaš Gusti Antolin iz Beltinec
na Japonskom

Misijonarka sestra Bertina Šarabon,
usmiljenka, misijonari v Juž. Ameriki. Misijonarka
je sestra naše naročnice v Trziču na Gorenjskem.

Sestra Bertina Šarabon, rojena 10. februarja 1899. v Trziču na Gorenjskem. — Leta 1923. ji zbolí njena mama. Hčerko Valentino je začelo skrbeti kaj bo, če ji mati umrje. In naredila je zaobljubo svoji nebeški mamici: Obljubila je Brezmadežni, če ji ozdravi mati, da bo šla v samostan k usmiljenim sestram. Kmalu nato ji ozdravi mati in ona je šla, vsa srečna v samostan. Takrat je bila stara 23 let. V ženski bolnici je bila 11 let. Junija 1935 je odšla na Francosko in od tam čez en mesec naprej v Ameriko, kjer bo ostala par mesec, potem se odpelje v misijon, v Patagonijo v Južni Ameriki,

Sedaj se sestra nahaja:

Chili

Ma Frés Chere Sozur

Šarabon Bertina

Fille de la Charité Maison Centrale

Santiago de Chili, Via Cordilera, rue de Dise Huit 161.

Ne pij.

Ka je dnesden živčna bolezen razširjena, vsi znamo. Stiska, v šteroj živemo, jo ešče povekšava. I tak razdražene živce zakaj bi ešče ti dražo, dragi mladenec, z alkoholom? Ne veš, ka nikaj tak ne škodi živcom, kak ravno alkoholna pijača? O, lejko je po guti dolpognati liter za litrom! Lejko je v krčmi ali vino-toči posedavati cele noči, moj Bog, odpusti njim, ešče pod svetov mešov! Lejko je po takšem pili kričati, — ne sam prav povedo — blejati po cesti gor ali dol! Lejko je norije vganjati v takšem stanji, grdo gučati, preklinjati, do drugoga spola se nedostojno oponašati! Lejko je to! Ali teško bo za vse to Bogi odgovor davati! Teško bo vničene živce zvrčiti! Teško bo križe toga življenja mirno prenašati! Teško bo se pijančüvanja odvaditi. Najtežje pa bo srečno mreti. Mladenček, vidiš, kakši neprijateo ti je alkohol, šteri ti vniči moč živcov i ti vzeme vso duševno odporno silo! Do 21 leta ne bi smela mladina niti poskušiti alkoholne pijače. Če bi se toga sveta držala, bi ostala brez neštetiuh grehov zdrava na duši i teli. Odraščenoga mladenca i mladenko, če z m e r n o vživa kakšo alkoholno pijačo, pa nikak ne obsodim.

Zlato klasje.

Če bi polodelec, inači jako dober človek, zmerom držao roke nakriž i ne bi šteo ne orati ne sejati, bi bio vreden granjanja, čiravno ka nikaj, slaboga ne čini. Zato, ka svoje dužnosti ne vršiti, je že veliko hüdo. Malo je takših, ki bi zanemarjali svecke dužnosti, ar njim to škodi na bankaši ali v granari, dosti pa jih je, ki zanemarlajo to, ka je glavno: duši davati vse, ka ona žele, da ležej pride do svojega cila.

*

Sv. Jožef je dobro spoznao, ka je pot križa in trpljenja edina prava i ka samo tá vodi v nebo. Spoznao je, ka vsi pravični morejo hoditi po toj. Tüdi je spoznao, ka Jezuš nikdar ne obiše svojih dragih, ka njim nebi prineseo križa.

*

Prijateo, či ne verješ, da bo vse hitro, hitro minolo, idi na cintor. Čti imena tam zakopanih! Čti njihovo življenje, kakšo slavo so vživali ali kakše težave so meli. Kde so zdaj? Kde njih slava? Vse je minolo! Pa kak hitro! Tak bo z nami. Parkrat se bomo okoli obrnili — pa bo konec.

*

Od pobožnoga opata Pamba se pripovedavle, ka ga je v Aleksandriji srečala posvetna ženska, bogato oblečena i vsa našminkana. Te je on začno vzdihavati: „Jaj meni! Jaj meni!“ Vučeniki so ga pitali: „Oča, zakaj jočete?“ On pa je odgovoro: „Kak ne bi jokao! Ta ženska se bole briga, da bi se dopadnola

ljudem, kak jaz, da bi se dopadno Bogi. Vidim, da se ona bole trudi loviti ljudi v svoje mreže i za pekeo, kak se trudim jaz, da bi jih pripelao v nebesa.“

*

„Pazimo, ka ne bomo v zmoti. Dosta sam jih že vido, ki so se postili, jokali, se na prsi bili, nosili spokorno obleko. Tak, ka či bi jih sodo po toj zvünešnjosti, bi mislo, ka je prešinja pravo kesanje. Ali ne je bilo tak, zato ar se je njihova notrašnjost nikak ne strinjala z zvünešnjostjov.“ (Sv. Ivan Kriz.)

*

Edni mislijo, da je Kristuš, zato ka je bio Sin boži, menje občüto bolečine, kak drugi navaden človek. To je pa ne tak, nego ravno naopak. Kristuš je čüto neizmerno vekše bolečine kak drugi. Njegovo telo je bilo tak neizrečeno nežno in občütivo, kak nemre biti niedno drugo človeče telo. Telo Kristušovo je bilo najmre pripravleno iz Marije Device po čüdeži. Kakoli pa Bog napravi po čüdeži, je popolnejše od onoga, ka je po naravi.

*

Gda sunčni traki posijajo v sobo, koliko praha zagledaš v toj svetlobi! Prle se je ne vidilo tak. Zato je potrebno pred spovedjov prositi bože rasvetlenje i praviti s psalmistom: „Moj Bog, razsvetli mojo tmico!“ (Ps. 17). Svojo düšnovest moreš prevejati, kak pšenico na gümli, pa boš najšeo mnogo, mnogo plev.

*

Veren krščenik je pitao svojega düšnoga pastira, kak bi bio z največšim haskom pri sv. meši. Dühovnik ga pitajo: „Kakšo navado ste meli dozdej?“ Odgovoro je: „Najprle probam zbrati svoje misli; nato, gda zagledam križ na oblačili dühovnika, stopajočega k oltari, se mi vidi, da gledam Gospoda, idočega v smrt za mojo odrešenje! Iskreno sočütje se polasti mojega srca; pred očmi mam samo trpečega Zveličara i njegovo neskončno lübezen do mene!“ „Dobro je, li ostanite pri toj pobožnosti,“ njemi odgovorijo dühovnik, „ar je takša pobožnost pri sv. meši najbolša.“

R. J.

Vesela vest.

Sveti Oča so poslali na priporočilo našega prezvišenoga g. knezoškofa i ap. administratora blagoslov uredniki M. Lista, vsem njegovim sotrudnikom, vsem naročnikom i vsem, ki molijo za razsirjenje M. Lista Meseca maja objavimo reči Njegove Svetosti.

G L A S I.

Na Cepleno Marijo, marca 25. se je z velikov slovesnostjov blagoslovila zastave Marijine dekliske družbe pri Sv. Jürji, se je sprejelo 38 dekeo v Marijino družbo v Črensovci, več dece v Mar. Ograček (vrtec) pri Sv. Sebeščani.